

Hana Kolaříková

Mušle

≡ KNIHA ZLIN

☰ KNIHA ZLIN

Mušle

Hana Kolaříková

MUŠLE

Hana Kolaříková

Copyright © Hana Kolaříková, 2015

Cover © Radek Jahůdka, 2015

ISBN 978-80-7473-290-4 (PDF)

Vincencii a Hedvice

O bedlivě střežených hranicích

Po komunistickém převratu v únoru roku 1948 se Československá republika stala totalitním státem a nastal masový odchod nespokojených občanů do exilu.

Komunistická vláda začala zdokonalovat pohraniční ostrahu, přesto během prvních dvaceti let totalitního režimu odešlo do zahraničí několik desítek tisíc lidí.

V roce 1968 proběhl neúspěšný pokus o reformu československého socialismu. Vyústil v ozbrojený vpád spřátelených vojsk Varšavské smlouvy a následnou vojenskou okupaci, která byla bezprostředním impulsem k další dvacetileté emigrační vlně, mnohem silnější a početnější než předchozí. Nová prosovětská vláda schválila mimořádná opatření pro regulaci cest československých občanů do zahraničí. Hranice se neprodyšně uzavřely a nesmělo se vyjíždět. Nedovolené opuštění republiky bylo považováno za trestný čin s následným trestným stíháním, zkonfiskováním majetku, zrušením pracovních poměrů a perzekucí rodinných příslušníků.

V listopadu 1989 komunistický režim v Československu padl. Hranice se opět otevřely.

O LSD bez hranic

Dietylamid kyseliny lysergové neboli LSD syntetizoval již před druhou světovou válkou v laboratořích jedné švýcarské farmaceutické firmy vědec a chemik Albert Hofmann, ale jeho halucinogenní účinky objevil zcela náhodou, když si touto látkou potřásl kůži.

Díky následnému dlouholetému léčebnému výzkumu v psychoterapii a diagnostice osobnosti i legálnímu užívání se zjistilo, že LSD osvobozuje lidské vědomí z pevně daných mantinelů. Vynáší do popředí to, co je v běžném stavu skryto v podvědomí. Umožňuje přístup i do kolektivního nevědomí, jež zahrnuje kulturní dědictví celého lidstva. V každém člověku jsou obsaženy informace o veškeré existenci a LSD je dokáže zprostředkovat. Překonává omezení těla, ega, prostoru a lineárního času. Dokáže ztotožnit člověka s jinými lidmi, zvířaty či rostlinami. Rozšiřuje fantazii a navozuje magickou spiritualitu. Není návykovou látkou. Může však mít i hrozné, démonické účinky doprovázené nesnesitelnou úzkostí ze ztráty ega. LSD je tedy také droga nevypočitatelná, dovede zaskočit a nevratně poškodit psychiku s fatálními následky.

Ukrást něco z nevědomí je jako získat ztracenou zemi z moře, avšak s nevyzpytatelnými démony za zády, což se ukázalo i v době masového, nekontrolovaného a neodborného užívání vysokých dávek LSD mladými lidmi v šedesátých letech. Tlak démonů z nevědomí byl pro některé jedince tak velký a pro společnost rozvratný, že se LSD i přes své účinné léčebné a terapeutické účinky na lidskou psyché dostalo na seznam zakázaných látek. V roce 1966 v USA, posléze se při-

pojily další země a jako poslední v roce 1974 komunistické Československo, které bylo světovou velmocí ve výzkumu účinků této psychedelické látky.

Vědecký výzkum zde probíhal od roku 1954 s pacienty psychiatrických léčeben, ale také s dobrovolníky a umělci. Po zákazu používání LSD k léčení i výzkumu a po komisionálním zničení zásob byl celý výzkum zatajován a posléze zapomenut.

O lidské duši

Je neviditelná. Nehmatatelná. Nezměřitelná. Nezničitelná. Nesmrtelná. Věčná. Všudypřítomná. Je celá v celém těle a celá v každé jeho části. Je stvořena mimo čas a prostor. Je dílem Božím.

Jak popsat nepopsatelné?

Každodenní realita má i transpersonální dimenzi, ale málokdo ji vnímá. Materiální svět doprovází nepomíjivá spirituální realita skrytá za hranicí našich smyslů. Je nepopsatelná. K jejímu vyjádření je nejvhodnější použít jazyk bohů – poezii.

Osud?

Vždy se ohlašuje natřikrát.

PRVNÍ

Hvězdooká

*za oknem
ptáček zpívá
o dávno prožitém životě*

byl můj?

Když jsem se narodila, jako kdybych se vynořila z oceánu vzpomínek. S každým dnem, měsícem a rokem se rozmlžené zastřené světlo vyjasňovalo víc a víc, svět nabýval pevných a světlých kontur, ale taky temných stínů. Učila jsem se žít v omezenosti lidského těla a zjišťovala jsem, že tento svět je plný bytostí, jimž sedí na jednom rameni anděl a na druhém démon.

Své rodiče jsem poprvé spatřila až v sedmnácti letech a do té doby jsem si často přála zavrtat se zpět do matčiny dělohy. Vplout mezerou mezi dvěma kamennými bloky nebo se protáhnout skrz skalní puklinu zpátky do toho útěšného nic, do všehomíra, a dosáhnout stavu oceánského vědomí. Na chvíli se ztotožnit s rybou, tak jako plod v matčině těle, zažívat jednotu s celým vesmírem, zkušenost celé existence a možnost prožít sama v sobě každého tvora, který kdy žil. Místo toho jsem byla vržena v nedokonalé tělesné schránce do mlhavého vesmíru a k jeho opětovnému poznávání mi mělo stačit pět smyslů silně limitovaných možnostmi mozku.

Byla to doba komunistické normalizace nastalé po okupaci sovětskými vojsky. Hranice byly uzavřené, což

hodně ovlivnilo život mé rodiny. Mí rodiče totiž hned po mém narození nedovoleně opustili republiku a tím se dopustili trestného činu. A za to, že osm měsíců předtím do sebe narazili na chodbě pražské psychiatrické léčebny a zamilovali se do sebe, mohl dietylamid kyseliny lysergové.

Místo rodičů mě od narození vychovávala babička společně s tetou Terezkou. Hned od prvních záblesků vědomí sebe sama moje mozkové filtry, které normálně slouží k zabránění prožitku magických dimenzí mysli a k filtrování nespočetných kosmických vjemů, propouštěly přes hranice mého vnímání víc, než bylo obvyklé. Mívala jsem silné vizuální, sluchové a hmatové halucinace. Díky tomu jsem vyrůstala do podivínského a samotářského dítěte, nad kterým lidé nevěřícně kroutili hlavou.

Vlastnila jsem nespočet spontánních vzpomínek odnikud a dodnes netuším, čím vlastně byly, protože patřily jiným dobám a jiným místům. Čím byla vzpomínka časově vzdálenější, tím byla pro mě jasnější a živější. Říká se, že než duše vystřídají těla, musí projít mořem zapomnění a nad celým přechodem dohlíží anděl zapomnění, ale stává se, že i on sám zapomene odstranit z paměti stopy předešlých životů. Ať už je to, jak chce, mezi šestým a sedmým rokem moje rozpomínání na dávno prožité životy vymizelo. Avšak i teď, v mých čtyřiceti letech, některé dávné obrazy vidím stále před sebou v živých barvách, tvarech, zvucích a vůních. Plují jako oblační beránci mou myslí a občas se vplétají do mého současného života.

Dodneška si třeba pamatují barokní kapličku Panny Marie. Čerstvě nabílená svítí mezi čtyřmi vzrostlými stromy. Na stříšku usedá vlaštovka, hned zase poskočí

na rameno kovového křížku a se švitořením mizí uvnitř roubené stodoly, aby skrze ni prolétla do chléva.

Pamatuji se také na silného muže. Voněl potem, dobyt看em, půdou, na které hospodařil, ženským klínem a vždy věděl, ke které světové straně je obrácen čelem. Byl to můj muž.

Pamatuji si švédského vojáka s kyrysem a ryšavým knírem. On byl můj vrah.

Pamatuji se na blesk, jak rozčísł nebe a zapálil kostelní věž pokrytou šindelem. To byl můj Bůh.

A moje nejvzdálenější vzpomínka přesahující spousta generací do minulosti mi maluje před očima miniaturní zlatou sponu vykládanou emailem ve tvaru orla letícího střemhlav. Byla vyrobená pro oči bohů a já, divoká a nespoutaná barbarka, jsem skrze ni spínala nejen svůj plášť, ale i čas.

Moje nejbolestnější vzpomínka ze všech však patří tomuto životu, sedmdesátým létům dvacátého století, beskydskému kraji, začíná v den mých pátých narozenin a nezahrnuje ani rok. Je celá rozvrkočená, nesouvislá, rozpadlá do rozmanitých střípků a s odstupem tolika let možná i klame, a abych ji zase složila dohromady, nezbývá mi než si s těmi střípky hrát, tak jako to dokážou jen malé děti. Bez logiky, avšak s magií.

A tak proplouvám vrzajícím korábem proti proudu času do roku 1977, do malé vesničky na pomezí Moravy a Slezska, do kuchyně méj babičky. Kolem mě stojí Terežka a její muž, strejda Zbyněk a sousedka Mařenka. Babička zapaluje poslední pátou svíčku na dortu a nahlas děkuje Bohu, že mě zachoval při zdraví. Plamínky kmitají našimi propletenými životy a derou se vzhůru k nebi.

„Sfoukni je, sfoukni,“ nabádá mě.

Foukám z celých plic, plamínky zhasly a paměť mé prastaré duše čadí do ztracena. Mé dětské a přitom neobvyčejně rozšířené vědomí přesahující možnosti normálních lidských smyslů a ignorující realitu společnou všem lidem na chvíli splasklo.

Všichni tleskají.